

Борг Україні

Володимир
Маяковський

Чи знаєте ви
українську ніч?
Ні,
ви не знаєте української ночі!
Тут
небо
від диму
дедалі чорніш
і герб
зорею п'ятикутною
блискоче.
Де горілкою,
відвагою
і кров'ю
Запорозька
вирувала Січ,
загнуздавши
у дроти Дніпров'я,
скажуть:
— Дніпре,
сили нам позич! —
І Дніпро
по вусах дроту,
по пасах
електричний струм
несе
по корпусах.
Либонь, рафінаду
і Гоголь радий!
Ми знаєм,
чи курить Чаплін,
чи чарку хилить;
ми знаєм
Італії безрукі руїни;
Ми Дугласів галстук
напам'ять завчили...

А що ми знаєм
про лице України?
Знань
у росіянина
не глибока товщ —
тим, хто поруч,
пошани мало.
Знаємо лиш
український борщ,
знаємо ще
українське сало.
І з культури
знань не широченько:
окрім двох
уславлених Тарасів —
Бульби
та відомого Шевченка, —
ані з місця руш,
як не старайся.
Притиснеш його —
дурницю зморозить,
викладе весь
вантаж розумовий:
візьме й розповідь
зо двоє курйозів,
анекдотів
української мови.
Я кажу собі:
товаришу москаль,
на Україну
жартів не скаль.
Вивчіть мову цю
зі стягів —
лексиконів мас повсталих, —
велич в мові цій
і простота:
"Чуеш, сурми заграли,
час розплати настав..."

Хіба є щось
звичайніше
й тихіше
за слово,
вигук від уживання, —
"сльшишь"?!
Я

немало слів придумав вам,
важу їх,
і хочу,
аж розчуливсь,
щоб зробились
віршів
всіх моїх
слова
важучими,
як слово "чуєш".

На один копил
людей не ліч,
щоб сором
не виїв очі.
Чи знаємо ми українську ніч?
Ні,
ми не знаємо української ночі.

Переклад Леоніда Первомайського

В. Маяковський оригінал

Знаете ли вы
украинскую ночь?
Нет,
вы не знаете украинской ночи!
Здесь
небо
от дыма

становится чёрно́,
и герб
звездой пятиконечной вточен.
Где горилкой,
удалью
и кровью
Запорожская
бурлила Сечь,
проводов уздой
смирив Днепровье,
Днепр
заставят
на турбины течь.
И Днипрó
по проволокам-усам
электричеством
течёт по корпусам.
Небось, рафинада
и Гоголю надо!

Мы знаем,
курит ли,
пьёт ли Чаплин;
мы знаем
Италии безрукие руины;
мы знаем,
как Дугласа
галстух краплен...
А что мы знаем
о лице Украины?
Знаний груз
у русского
тощ —
тем, кто рядом,
почёта мало.
Знают вот
украинский борщ,
Знают вот

украинское сало.
И с культуры
поснимали пенку:
кроме
двух
прославленных Тарасов —
Бульбы
и известного Шевченка, —
ничего не выжмешь,
сколько ни старайся.
А если прижмут —
зардеется розой
и выдвинет
аргумент новый:
возьмёт и расскажет
пару курьёзов —
анекдотов
украинской мовы.
Говорю себе:
товарищ москаль,
на Украину
шуток не скаль.
Разучите
эту мову
на знамёнах —
лексиконах алых, —
эта мова
величава и проста:
«Чуешь, сурмы заграли,
час расплаты настав...»
Разве может быть
затрёпанней
да тише
слова
поистасканного
«Слышишь»?!
Я
немало слов придумал вам,

взвешивая их,
одно хочу лишь, —
чтобы стали
всех
моих
стихов слова
полновесными,
как слово «чуешь».

Трудно
людей
в одно истолочь,
собой
кичись не очень.
Знаем ли мы украинскую ночь?
Нет,
мы не знаем украинской ночи.

1926